

Löysin kantelen kujalta,
viisikielisen vaosta,
hyvän soiton hyljättynä,
viskattuna viereen aidan.
Otin kantelen kätehen,
kämmenelle sievän soiton.

"Mikä on tämä mokoma?"
ihmettelin itsekseni.
Vireessä on lankaa viisi,
kiristetty viisi kieltä.
Kireiltä ne kielet näytti,
tapit tiukkoja olivat.

Rimpautinpa kieltä kerran,
toista kieltä toisen kerran,
komeasti kolmattakin,
neljättä myös näpsähytin,
viidenteenkin sormet koski.
Ylimpänä yksi kieli
soi jo muita soljuvammin,
toiset hieman tummempina
kummaa ääntä täydensivät.

Soitto soljui, kielet helkkyi,
lauloi tuulet, laineet loiski,
tuoksui kukkaset kedolla.
Elin kuin erossa muista
oman soittoni lumossa,
kunnes vastaan astui arki,
aamuun ankeaan heräsin.

Kissa karkasi kotoa,
poies juoksi naukukuono.
Suri koira soittoani,
ulvoi murheissaan minulle.
Lapset lähtivät pihalle,
naapurihin vaimo painui.
Kaikki suuren soiton syytä.

Mie vain soitin kanteletta
ihanassa hurmoksessa,
kunnes sitten kieltä kaksi
katketessaan kiljahtivat.

Hiljaiselta tuntui kaikki
siellä tyhjässä talossa.
Kotihin jo hiipi kissa,
hiipi kissa, saapui lapset,
viimein vaimo vaitelias.
loppui laulu, soitot loppui,
minä itsekin heräsin.

Tuumin siinä mietteissäni,
että löytyi Luojan lykky,
oikein suuri onnen potku,
ettei maassa ollut viulu
kuten kantele kujalla
aidan viereen viskattuna.
Vihat oisi viulu tuonut,
välit rikkonut pahasti,
sillä tiedän, että soitto
raastaa muiden selkäpiitä,
omaanikin hirveästi.
Trokassa on raaka ääni,
kun se mulla on kädessä;
raastinrauta sointuvampi.

Vaan on kaunis kanteleni,
hyvin sievä on sen sointi
(olen itse tuota mieltä),
salaa kun mie sormielen
sitä vinttikammarissa,
ettei kuule kissat,
koirat eikä vaimo varsinkana.